STEFAN

AHNHEM

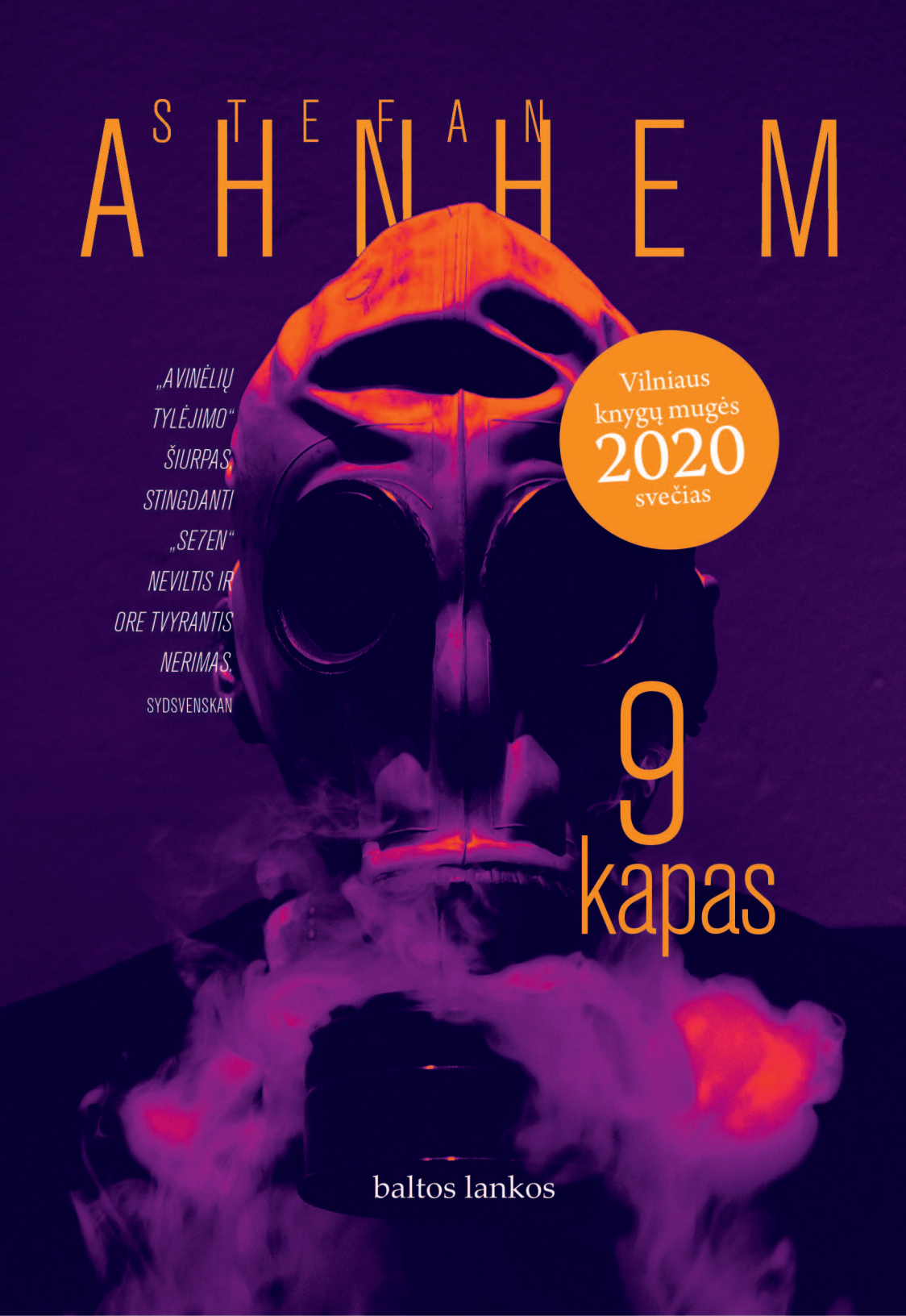

„AVINĖLIŲ TYLĖJIMO“ ŠIURPAS, STINGDANTI „SE7EN“ NEVILTIS IR ORE TVYRANTIS NERIMAS.

SYDSVENSKAN

Vilniaus knygų mugės 2020 svečias

9 kapas

baltos lankos

Stefan Ahnhem

9 kapas

Iš švedų kalbos vertė Eglė Voidogienė

baltos lankos

Pirma dalis

2009 m. gruodžio 16–19 d.

Bus daug pakraupusių dėl mano veiksmų. Kai kurie laikys juos kerštu už visas įvykdytas neteisybes. Kiti – neįtikėtinu žaidimu, siekiant apgauti sistemą, parodyti, kaip toli galima nueiti. Tačiau dauguma manys, kad tai visiško pamišėlio nusikaltimai.

Visi jie klys...

1

Prieš dvi dienas

Sofi Leander sėdėjo Pietinės ligoninės ultragarso tyrimo laukiamajame ir vartė nučiupinėtą *Mes, tėvai* egzempliorių, kur puslapis po puslapio buvo vaizduojami gražūs, laimingi mamytės ir tėtukai. Ji nieko taip netroško, kaip būti viena iš jų, tačiau po visų nesėkmingų gydymų klomifenu jau buvo pradėjusi dvejoti, ar jos kiaušidės kada nors imsis darbo.

Tai buvo pati paskutinė jos galimybė. Jei pasirodys, kad ir šį kartą iš vaistų jokios naudos, neliks kito pasirinkimo, kaip tik pasiduoti.

Ką jos vyras, panašu, jau padarė, nors tiek kartų žadėjo būti šalia, vos tik jo prireiks. Ji įžiebė mobilųjį ir dar kartą perskaitė žinutę. *Atsirado kliūčių, deja, nespėsiu.* Tarsi kalbėtų apie užlėkimą po darbo nupirkti pieno. Net „sėkmės“ neišspaudė.

Prieš trejus metus, kai jiedu kraustėsi į Stokholmą, ji tikėjosi, kad tai įžiebs naują ugnį. Juk jis netgi nusprendė pasikeisti savo pavardę į jos. Tada jai tai atrodė meilės išraiška. Kaip įrodymas – kad ir kas nutiktų, jie bus drauge. Dabar ji jau nebebuvo tokia įsitikinusi, vis neapleido jausmas, kad jie tolsta vienas nuo kito. Mėgino apie tai pasikalbėti, tačiau jis neparodė jokio supratingumo ir tik užsispyręs prisiekinėjo mylįs. Nors ji ir matė tai jo žvilgsnyje. Tiksliau, jo mėginimuose žvilgsnio išvengti.

Žmogui, kuris kartą išgelbėjo jai gyvybę, staiga atsirasdavo *kliūčių* ir jis vos bepažvelgdavo į jos pusę. Ji norėjo paskambinti ir priremti jį prie sienos. Paklausti, ar jis nustojo ją mylėti. Ar sutiko ką nors kitą. Tačiau ji nedrįso. Be to, buvo įsitikinusi, kad jis vis tiek neatsilieps. Beveik niekada neatsiliepdavo, kai dirbdavo, ypač dabar, kai buvo užsiėmęs su naujuoju projektu. Ne, vienintelis jos šansas buvo teigiamas atsakymas iš gydytojų. Jei tik jo sulauktų, viskas ir vėl būtų gerai. Padovanotų jam tą vaiką ir jis suprastų, kaip iš tiesų ją myli.

– Sofi Leander, – pasigirdo kvietimas ir Sofi nusekė koridoriumi paskui akušerę.

Ją nuvedė į mažytį apžiūros kabinetą su nuleistomis žaluzėmis. Jame buvo kompiuterį primenantis didžiulis aparatas ir ligoninės lova.

– Pasikabinkite viršutinius drabužius ant pakabos ir atsigulkite ant lovos. Pakviesiu gydytoją.

Sofi linktelėjo, pasikabino paltą ir pradėjo autis batus, o akušerė išėjo iš kabineto. Atsisėdusi ant lovos ji nusivilko palaidinę ir atsisagstė kelnes. Besirengdama nusprendė, kad visgi jam paskambins ir paklaus, kas gi tokio svarbaus nutiko, kad negalėjo palaikyti jai draugijos. Tačiau tespėjo ranką prie rankinės ištiesti, kai pamatė pro duris įeinant gydytoją.

– Sofi Leander?

Sofi linktelėjo.

– Gerai, pažiūrėkim... Gal iš pradžių galėtumėte atsigulti ant šono nugara į mane?

Sofi padarė, kaip liepta, ir išgirdo, kaip jai už nugaros praplėšiama kažkokia plastikinė pakuotė. Negalėjo tiksliai pasakyti, tačiau kažkas visoje šitoje situacijoje atrodė esą ne taip, kaip turėtų būti.

– Aš čia dėl kiaušidžių tyrimo.

– Žinoma. Tik pirmiausia reikia sutvarkyti šitai, – sulaukė atsakymo.

Tada ant nugaros pajuto spaudinėjančius pirštus, tarsi būtų mėginama užčiuopti stuburo slankstelius.

O po to dūrį tiesiai į nugarą.

– Palaukit. Ką čia darot? Ar įbedėt man švirkštą? – Sofi atsisuko ir pamatė gydytoją kažką greitai įsidedant į kelnių kišenę. – Reikalauju, kad pasakytumėte, ką...

– Galite būti visiškai rami. Tai įprasta procedūra. Ar čia jūsų daiktai? – Sofi nė nespėjus atsakyti, daiktai jau buvo sukrauti jai prie kojų. – Juk nenorime ko nors pamiršti. Kaipgi atrodys?

Tai nebuvo pirmas kartas, kai Sofi atliekama kiaušidžių apžiūra ultragarsu, ir tai tikrai nebuvo įprasta procedūra. Ji nė nenutuokė, kas čia vyksta. Buvo tikra tik dėl vieno: ilgiau čia pasilikti nebenori. Nori kuo greičiau dingti. Iš apžiūros kabineto ir kuo toliau nuo visų gydytojų. Dingti iš šitos ligoninės.

– Manau, man jau metas, – pasakė ji ir pamėgino atsistoti. – Noriu išeiti, ar girdit?

Tačiau kūnas atsisakė paklusti.

– Kas čia vyksta? Ką jūs padarėt?

Vietoj atsakymo sulaukė šypsenos ir perbraukimo ranka per skruostą.

– Greitai suprasi.

Sofi pamėgino priešintis, garsiai sušukti, tačiau jai prie veido buvo prispausta kvėpavimo kaukė, kuri sulaikė visą garsą. Nė nespėjo sureaguoti, o lovos stabdžiai jau buvo atkabinti ir ją išvežė iš kabineto į koridorių.

Jei tik jai pavyktų už ko nors, bet ko, užsikabinti ir nusiristi nuo lovos, visi suprastų, kas vyksta. Tačiau nepavyko. Viskas, ką galėjo padaryti, tai gulėti ir spoksoti į lubas, kur viena po kitos lėkė liuminescencinės lempos.

Kiek veidų. Visur nėščios mamos ir būsimi tėveliai. Akušeriai ir gydytojai. Visi taip arti ir kartu taip toli. Prasiveriančios durys. Liftas ir žmonių balsai jame. Už jos užsidarančios lifto durys. O gal atsidarančios?

Ir štai ji vėl girdi tik gydytoją. Švilpaujama melodija aidi tarp kietų sienų. Daugiau nieko negirdėjo, tik tą melodiją ir savo pačios kvėpavimą, kuris priminė laikus, kai buvo maža ir sirgo astma. Tuomet tekdavo sustoti vidury žaidimo ir gaudyti orą, ir ji jausdavosi visiškai bejėgė. Dabar irgi jautėsi maža ir bejėgė, tenorėjo pratrūkti raudoti. Tačiau net ir to negalėjo.

Lempos tamsiose betono lubose sustojo ir ji matė, kaip ant neštuvų perkeliamos jos kojos, o tada ir viršutinė kūno dalis. „Greitai suprasi", – buvo jai pasakyta. Kaip ji galėjo suprasti? Mintys sukosi tik apie tą plastikos chirurgą iš Malmės, kuris kažko suleisdavo savo pacientėms, kad šios negalėtų priešintis, kai jis jas prievartavo. Tačiau kodėl kas nors norėtų išprievartauti ją?

Ją atbulą įvežė į greitosios pagalbos automobilį ir ji nusprendė susitelkti į garsus. Į beužsidarančias vairuotojo dureles ir užvedamą variklį. Į tai, kaip automobilis išvažiuoja ir pasuka į vakarus Ringo keliu, tada Horno gatve Hornstulo rajono link ir galiausiai, pervažiavęs Liljeholmso tiltą, palieka miesto centrą. Iki čia sekti kelią nekilo jokių problemų. Sunkiau pasidarė, kai žiedinėje sankryžoje automobilis vieną po kito suko ratus, kol ji nebesusigaudė, kur kokia kryptis.

Kai maždaug po dvidešimties minučių automobilis sustojo, jis vienodai sėkmingai galėjo būti grįžęs į ligoninę, kiek ir atsidūręs kur nors visai kitur. Girdėjosi, kaip atsidaro garažo vartai, greitosios pagalbos automobilis pariedėjo dar trisdešimtį metrų ir variklis nutilo.

Durelės atsivėrė, ji buvo ištraukta ir nuvežta su ligoninės lova. Kitos viena kitą vejančios liuminescencinės lempos lubose.

Greitis didėjo, nuo ratukų ir žingsnių sklido aidas. Galiausiai sustojo. Raktai ir pyptelėjimas, po kurio įsijungė elektrinis variklis.

Ji buvo įvežta į tamsų kambarį. Iš garso spėjo, kad už jos kažkas užsidarė. Įsižiebė galinga nuo lubų kabanti lempa, apšviečianti pailgą stalą. Ji nematė nei langų, nei kokio dydžio tas kambarys. Tik lempą ir stalą su aplink jį išdėliotais aparatais. Privežta arčiau pastebėjo, kad stalas aptrauktas plėvele, su dirželiais iš kraštų ir maždaug dešimties centimetrų pločio skyle šiek tiek žemiau vidurio. Šalia stovėjo metalinis staliukas, kur ant balto rankšluosčio buvo išdėlioti operaciniai įrankiai.

Tik dabar Sofi Leander susigaudė, kas čia vyksta.

Matydama visas tas žirkles, žnyples ir skalpelius, ji puikiai viską suprato.

Kodėl buvo čia atvežta.

Ir kas jos laukė.

2

Fabianas Riskas perskaitė žinutę dar kartą, tada pakėlė akis nuo mobiliojo ir sutiko klausiamą auklėtojos žvilgsnį.

– Apgailestauja. Deja, panašu, kad teks kalbėtis be jos.

– Mat kaip. Gerai, – tarė auklėtoja, aiškiausiai parodydama, kad būtent to ir tikėjosi.

– Ką, mama neateis?

Matilda atrodė taip, tarsi mieliau būtų šokusi nuo tilto, nei dalyvavusi susitikime su tėvais be Sonjos. Ir Fabianas ją suprato. Pastaruosius kartus jis dėl įvairių priežasčių susitikimus buvo praleidęs ir, nors Matilda jau trečiokė, net neprisiminė auklėtojos vardo.

– Matilda, deja, mamytei reikia dirbti. Žinai, kaip būna, kai artėja jos paroda.

– Bet ji juk sakė, kad ateis.

– Žinau ir galiu prisiekti, kad ji nusiminė ne mažiau už tave. Bet kuriuo atveju viskas tikrai praeis gerai. – Jis paglostė jai galvą, ieškodamas auklėtojos paramos, tačiau sulaukė tik pokerio partijos verto šaltumo šypsenos.

– Baik. – Matilda nustūmė jo ranką ir pasitaisė rožinius segtukus, prilaikančius pečius siekiančius tamsius plaukus.

– Taip. Na, kalbant apie Matildos norą mokytis ir gebėjimą dalyvauti klasės darbe, atsiliepimai iš viso mokytojų štabo patys

geriausi. – Auklėtoja pavartė savo popierius. – Tiek švedų kalbos, tiek matematikos pamokose ji viena geriausių...

Ji nutilo ir pasižiūrėjo į vibruojantį Fabiano mobilųjį.

– Atleiskite.

Fabianas pasižiūrėjo į telefoną ir, savo nuostabai, pamatė, kad skambina viršininkas Hermanas Edelmanas. Edelmanas jam vadovavo nuo pat įsidarbinimo Nacionaliniame kriminalinės policijos biure Stokholme ir, nepaisant perkopto šešiasdešimtmečio, vis dar buvo aktyvus ir ištroškęs tiesos. Fabianas galėjo ranką prie širdies pridėjęs pasakyti, kad jei ne Edelmanas, vargu ar iš jo būtų išėjęs tyrėjas.

Tačiau kaip tik šiandien skyriuje jo nesimatė nuo pat vidurdienio. Popiet geriant kavą nei pats Fabianas, nei kas kitas iš komandos vis dar nebuvo girdėję iš jo jokių žinių ir galiausiai net sunerimo, ar nebus kas nutikę.

Ir štai dabar jis skambino. Dargi po darbo valandų, kas galėjo reikšti tik viena.

Kažkas iš tiesų nutiko.

Kažkas, kas negalėjo palaukti.

Fabianas jau norėjo atsiliepti, kai išgirdo auklėtojos krenkštelėjimą.

– Neturim viso vakaro. Jūs ne vieninteliai, su kuriais šiandien susitinku.

– Atleiskit, apie ką gi mes kalbėjom? – Fabianas atmetė skambutį ir padėjo telefoną į šalį.

– Apie Matildą. Jūsų dukterį. – Auklėtoja išspaudė šypseną. – Kaip jau sakiau, visų mokytojų atsiliepimai vien teigiami. Tačiau... – Ji pažvelgė Fabianui į akis. – Jei galima, norėčiau su jumis pasikalbėti akis į akį.

– Tikrai? Gerai. Žinoma, galima. Ar ne, Matilda?

– Apie ką kalbėsitės?

– Tikriausiai apie kokius nors suaugusiųjų reikaliukus. – Fabianas pasisuko į auklėtoją, kuri linktelėjo su šypsena. – Palauk koridoriuje, aš tuoj ateisiu.

Matilda atsiduso ir demonstratyviai vilkdama kojas išsliūkino iš klasės. Fabianas nulydėjo ją žvilgsniu, tačiau negalėjo nustoti galvoti apie tai, ko iš jo norėjo Edelmanas.

– Taigi. Na, dalykas toks. – Auklėtoja sudėjo sunertas rankas ant stalo. – Iš kelių skirtingų šaltinių girdėjau esant rimtų ženklų, kad Matilda...

Antrą kartą ją nutraukė vibruojantis Fabiano mobilusis. Auklėtojos susierzinimo buvo nebeįmanoma nepastebėti.

– Atleiskite, nuoširdžiai nesuprantu, kas vyksta. – Jis paėmė telefoną ir pasižiūrėjo.

Šįkart skambino kolegė Malina Renberg, šiuo metu turinti dalyvauti seminare Kopenhagoje. Tikriausiai Edelmanas kreipėsi į ją manydamas, kad jai bus lengviau jį pasiekti.

– Atsiprašau, bet neturiu kito pasirinkimo, kaip...

– Gerai. Tuomet manau, kad čia ir baigsime, – pasakė auklėtoja ir pradėjo rinktis popierius.

– Bet palaukit. Ar negalim tiesiog...

– Šioje mokykloje per pamokas griežtai netoleruojame telefonų ir nematau priežasčių, kodėl turėtume taikyti išimtį suaugusiesiems. – Ji toliau rinkosi popierius ir dėjosi į portfelį. – Nagi, atsiliepkit į tą svarbųjį skambutį, kad galėčiau susitikti su tais, kurie domisi savo vaikais. Gero likusio vakaro.

Ji atsistojo.

– Palaukit, viskas išėjo kažkaip ne taip. – Fabianui kalbant telefonas nutilo. „Autoatsakiklis. Nagi, pasakyk, kas nutiko, autoatsakikliui.“ – Atleiskit. Žinoma, kad čia esu dėl Matildos ir nieko kito.

Moteris, kurios vardo neprisiminė, dėbtelėjo į jį ties paniekos riba balansuojančiu žvilgsniu.

– Gerai. – Ji vėl atsidarė portfelį ir išsitraukė Matildos segtuvą. – Paprastai į tokius reikalus nesikišame, tačiau jūsų dukters atveju tai atrodo itin svarbu, nes jei greitai nieko nesiimsite, rizikuosite, kad tai paveiks jos mokslus.

– Atleiskite, nesu tikras, ar suprantu. Ko nesiimsime?

Auklėtoja padėjo ant stalo piešinį.

– Čia vienas naujausių jos darbelių. Ir, na, pats matote.

Fabianas save atpažino iš ožio barzdelės, kurią nusiskuto prieš kelias savaites. Priešais jį stovi Sonja su virtuviniu peiliu rankoje. Abu prasižioję rėkia, veidai raudoni iš pykčio. Jis prisiminė, kaip kartą išreiškė dvejonę, ar jai tikrai būtina vakarais taip ilgai dirbti. Sonja įsiplieskė ir atsikirto visomis jo per pastaruosius metus darbe praleistomis naktimis bei kaltinimu, kad jis nematąs toliau savo poreikių.

O jie juk buvo sutarę niekada nesiginčyti prie vaikų. Tai, kad įsikarščiavęs pagrasino skyrybomis, situacijos irgi nepataisė.

– Nežinau, ką pasakyti. Šitai, na...

– O čia dar vienas, – nutraukė auklėtoja.

Šį kartą piešinyje buvo pavaizduota fototapetu išklijuota Matildos kambario siena, o apatiniame piešinio kampe visai kaip tikrovėje ant pagalvių lovoje buvo išrikiuoti jos pliušiniai žaislai. Fabianas negalėjo nesižavėti, kaip gerai ji piešia, tačiau tuo pat metu teko sukaupti jėgas ir perskaityti tai, kas parašyta teksto burbuluose, įžodinančiuose kitoje sienos pusėje vykstantį ginčą. Šįkart jis buvo apie seksą ir, kiek matė, keli pasakymai buvo skausmingai arti tiesos.

Norėjosi skradžiai žemės prasmegti.

– Čia, žinoma, esti ir vaizduotės, ir perdėjimo, tą puikiai suprantu. Tačiau ši tema kartojasi visur, ką Matilda bedarytų, tad

pamaniau, kad jums būtų pravartu žinoti. Bent jau aš, kaip mama, žinoti norėčiau.

– Be abejo, – tarė Fabianas, mėgindamas nuslėpti rankoje vėl vibruojantį mobilųjį.

Išeidamas pro pagrindines Bjorngordo mokyklos duris, Fabianas pamėgino atskambinti Edelmanui, tačiau išgirdo tik užimtumo signalą.

– Matei, Matilda, dar daugiau prisnigo. – Jis nužvelgė mokyklos kiemą, padengtą storu šviežio sniego sluoksniu. – Šaunu, ar ne? Galėsit rytoj lipdyti sniego senius.

– Ryt bus likusi tik purvynė, – pasakė Matilda ir pradėjo leistis laiptais.

– Matilda, palauk. – Fabianas ją pasivijo. – Tikiuosi, nebijai, kad mes su mama galim išsiskirti?

– Tai štai apie ką jūs kalbėjotės.

– Ką? Tai ar bijai?

Matilda neatsakiusi nubėgo prie automobilio, stovinčio kitoje gatvės pusėje.

Fabianas iškėlė raktelius į viršų, kad signalas pasiektų centrinį užraktą ir ji galėtų įšokti vidun ir atsisėsti. Norėjosi paskubėti ir ją pasivyti, tačiau jis nežinojo, ką pasakyti. Nes ji buvo teisi. Jei jie ir toliau taip tęs, tik laiko klausimas, kada jų nesėkmė taps oficiali. O jis juk žadėjo ne tik Sonjai, bet pirmiausia pačiam sau, kad niekada neseks savo tėvų pėdomis. Kad ir kas nutiktų. Kad ir kaip jiems būtų sunku. Nesvarbu. Niekas negalėtų priversti jį liautis kovoti ir pasiduoti.

Dabar jis nebežinojo.

Iš padangų buvo išsileidęs oras, bet jis vis tiek toliau važinėjo ant ratlankių, ir jau tiek laiko, kad dvejojo, ar dabar išvis

bepavyks sutaisyti aplaužytus ratus. Jis atsiduso ir sustojo mokyklos kiemo vidury, tada išsitraukė telefoną ir surinko Malinos Renberg numerį.

– *Fabianai, po velnių, kuo taip užsiėmęs? Dabar tave gelbsti tik tai, kad esu už šešių šimtų kilometrų.*

Geriausia, ką jis dabar galėjo padaryti, tai pratylėti ir leisti jai išsilieti iki galo.

– *Ar suvoki, kad Hermanas įsisiurbė į mane kaip prakeikta dėlė vien dėl to, kad tu nesugebėjai pakelti ragelio? Tarsi būčiau jo sekretorė ar panašiai. Taip, žinau, kad niekam nerūpi, bet taip jau išėjo, kad esu Kopenhagoje, seminare, kuris, jei ką, yra visai įdomus.*

– Gerai, bet ar žinai, apie ką...

– *Tik lovos čia šūdinos. Be to, jaučiuosi kaip išpampusi, prakaituota kiaulė.*

– Suprantu, bet...

– *Ir man nusispjaut, kad dar liko du mėnesiai, tikrai padarysiu ką nors nelegalaus, jei tie mažiai greitai neišlįs.*

– Ar jis sakė, dėl ko skambino?

– *Ne, arba nežinau. Kažkas labai svarbaus. Bet turiu idėją.*

– Gerai.

– *Kitąkart pamėgink atsiliepti, kai tau skambina.*

Pasigirdo pyptelėjimas ir Fabianui neliko nieko kito, kaip sutikti. Jis irgi tikėjosi, kad ji greitai pagimdys. Po penkiolikos sekundžių atėjo žinutė, kur Malina prašė atleidimo už kietą toną ir žadėjo vėl tapsianti savimi iškart, kai tik tas „velnio nėštumas“ bus įveiktas.

Fabianas atsisėdo prie vairo ir per galinio vaizdo veidrodėlį pažvelgė į Matildą.

– Ką pasakysi, jei prasuktume pro „Ciao Ciao“ ir pagriebtume picą?

Matilda tik gūžtelėjo pečiais, tačiau buvo matyti, kad iš tiesų apsidžiaugė, nors ir darė viską, kad tai nuslėptų. Jis užvedė variklį ir išsuko į Marijos Prestgord gatvę, tuo pat metu dar kartą pamėgindamas prisiskambinti Edelmanui.

– Labas, Hermanai, mačiau, kad skambinai.

– *Spėju, turėčiau būti dėkingas Malinai.*

– Buvau tėvų susirinkime ir tik dabar galiu...

– *Taip taip, viskas gerai. Skambinau dėl to, kad šįvakar aštuntai esu iškviestas į Saugumą ir norėčiau, kad vyktum kartu.*

– Šįvakar? Atleisk, bet būsiu vienas su vaikais. Kodėl taip svarbu, kad būtent aš...

– *Čia tu ar aš laikau šturvalą?*

– Aš ne tai...

– *Paklausyk dabar. Personas ir Paivinenas ką tik rado, už ko užsikabinti Adamo Fišerio byloje, o Hioglundas ir Karlen užsiėmę Diego Arkaso tyrimu. Vieninteliai be darbo šiuo metu esate judu su Renberg. O Renberg, kiek žinau, Kopenhagoje.*

– Gerai, bet ar gali papasakoti, kas nutiko?

– *Spėju, kad būtent apie tai ir būsim informuoti. Susitinkam prie durų be penkių. Viso.*

Fabianas išsitraukė iš ausų ausines ir pasuko į Nytorgo gatvę. Toli gražu ne pirmą kartą jo keliai susikerta su Saugumu, tačiau į susitikimą po darbo laiko jis niekada nebuvo kviestas. Nieko keisto, turint omenyje jo ganėtinai žemą vietą mitybos grandinėje. Tuo tarpu Hermanas Edelmanas nuolat ten lankydavosi ir nepraleisdavo progos pabrėžti, kad susitikimai su jais vyksta pagal principą „kaukis arba mirk“.

Ir štai dabar jis nori, kad Fabianas vyktų kartu.

– *Ne, nieko nebus, Fabianai. Apgailestauju. Turėsi sugalvoti ką nors kita.*

– Kaip tai ką nors kita? Kaip tu tai įsivaizduoji? – atsakė Fabianas ir nužvelgė sniegu apdengtus namų stogus klausydamasis, kaip Sonja įtraukia dar vieną vėžį pranašaujantį dūmą ir vienu iškvėpimu išpučia. Ženklas, kad jos nuotaika kaip reikiant prasta.

– *Nežinau. Turėsi improvizuoti. Nebeturiu laiko kalbėt.*

– Bet palauk gi, – suskubo Fabianas ir lango atspindyje pamatė virtuvėje sėdinčią ir jų besiklausančią Matildą. Tuomet paėmė nuotolinio valdymo pultelį, įjungė televizorių ir pagarsino.

„Po aštuonių parų nuo turtuolio Adamo Fišerio dingimo be pėdsakų policija paskelbė, kad tai galėjo būti pagrobimas...“

– Sonja, juk ne aš taip nusprendžiau. Nėra taip, kad galėčiau rinktis.

– *Nori pasakyti, kad aš galiu?*

„Su mumis studijoje kriminalistikos profesorius Gerhardas Ringė...“

– *Tai man dabar mest teptukus ir pasakyti Evai, kad* sorry, *jokios parodos nebus?*

– Ne. Bet...

– *Tai va.*

– Prašau, nusiramink.

„Kas paskatino policiją paskelbti tokią informaciją ir kodėl vis dar nieko negirdėjome apie išpirką?“

– *Aš rami*, – pareiškė Sonja ir nesiėmė nieko, kad nuslėptų įtraukianti dar vieną dūmą. – *Tik nesuprantu, kodėl reikia išpūsti tokią problemą iš to, kad bent kartą ir man reikia dirbti.*

– Gerai, pamėginsiu viską sutvarkyti kaip nors kitaip. Ar daugmaž įsivaizduoji, kada grįši namo?

– *Taip. Kai baigsiu. Ir prašau – neklausk kada, nes neturiu žalio supratimo. Žinau tik tiek, kad su kiekviena sekunde nekenčiu šitų paveikslų vis labiau.* – Naujas atodūsis ir naujas dūmas. – *Atleisk... Mane tiesiog jau užkniso, vemt verčia.*

– Mieloji. Viskas susitvarkys. Tau taip būna prieš kiekvieną parodą, bet vėliau staiga supranti, kaip ką daryt, ir viskas einasi kaip šokis.

– *Dar pažiūrėsim, kaip bus su šiuo vakaru.*

– Sutvarkysiu tai kaip nors kitaip. Nesuk galvos.

– *Gerai.*

– Myliu tave.

– *Iki.*

Fabianas atsisėdo prie Matildos virtuvėje ir išsitraukė savo picą.

– Kaip bananų pica?

– Gerai. Bet žinai...

– Ką?

– Ar mama irgi pasakė, kad tave myli?

Fabianas pažiūrėjo jai į akis ir susimąstė, ką turėtų atsakyti.

– Ne, tiesą sakant, nepasakė.

– Gal tik dėl to, kad patiria daug streso.

Fabianas linktelėjo ir atsikando didelį kąsnį jau seniausiai atšalusios picos.